

Tuden. Han sank ned paa Knæ med Hænderne for Ansigtet og kunde ikke fortsætte.

Allerede i nogen Tid havde der sneget sig uhyggelige Rygter rundt i Sognet om hans Forhold til den mandgale Oleane paa Bakkegaarden. Nu fik Snakken Bisselær i Saalerne og skræmte for Alvor Befolkningen op.

Et Par Dage efter, at Torben var rejst, kom Provst Broberg kørende gennem Landsbyen i sin Kalesjevogn og havde mod Sædvane ikke sin Kone med, hvad der straks gjorde hans Tilsynkomst fordægtig. Da Folk saae, at Vognen drejede ind i Præstegaarden, var de klare over, at Mads Vestrups Time var slaaet.

Mads Vestrup sad ved Middagsbordet sammen med sin Familie og sine Husfolk, da Provsten kørte ind. Ved Synet af Vognen kom han til at ryste, rejste sig graableg fra sin Plads og sagde, at han ikke befandt sig vel. Hvorpaa han gik ud gennem Køkkenet.

Stine maatte tage mod Provsten, der imidlertid straks erklærede, at det var hans Ønske at tale med hendes Mand i Enrum.

Men Mads Vestrup var pludselig som opslugt af Jorden. For-gæves blev der raabt paa ham i Øst og Vest; man søgte ham i Stalden og i Laden; men han var ikke til at finde. Først efter at Provsten med stigende Utaalmodighed havde ventet i over en halv Time, kom han frem ovre fra Loen, hvor han havde holdt sig skjult i Høet oppe paa Stænget. Han saae da ganske forvildet ud.

Overfor Provsten tilstod han straks alt. Han greb heller ikke til Bortforklaringer men fortalte redeligt, at han havde levet i Synd og ikke haft Kraft til at rejse sig af sit Fald, før hans Medskyldiges Forvorpenhed var gaaet op for ham. Det var hans Haab, at han ved en saadan aabenhjertig Tilstaaelse skulde kunne formilde sine Dommere, maaske afværge Embedsfortabelsen eller dog i det mindste sikre sig Pensionen.

I sin forstyrrede Angst for at miste Udkommet og staa paa Landevejen med sin syge Kone og sine Børn rejste han den næste Dag til Aarhus og gjorde i dybeste Ydmyghed Knæfald